

Abraháмова obeta...

Mama vstáva zavčas ráno, aby pripravila otcovi i deťom raňajky a je to obeta. Muž sa umára v práci, aby zarobil peniaze a uživil rodinu a je to obeta. Mladý muž cestuje dlhé kilometre, aby potešil svoju milú a je to obeta. **Obeta je niečo čo nás niečo stojí.** Sú to skutky, v ktorých niečo ponúkame. Niekedy ponúkame z darov, ktoré vlastníme, inokedy z tých, ktoré nosíme v našej osobe... Obetujeme vtedy, keď sa zriekame niečoho kvôli niekomu. Čím je nám obetovaný dar bližší, tým je obeta ťažšia a tým väčší dôvod potrebujeme, aby sme sa zriekli toho, čo chceme obetovať. Najľahšie sa nám obetuje to, čo máme navyše, a to čo nemá pre nás veľkú hodnotu. Boháčovi nie je ťažké obetovať zopár korún. Rovnako nebolo ťažké niekedy obetovať otrokov, lebo v očiach ľudí nemali veľkú hodnotu. Najviac ale závisí od toho ako si ceníme osobu, pre ktorú sa obetujeme. Ako ju máme radi, aká nám je drahá a milá. Ak máme niekoho viac radi, vieme viac obetovať. Ak nemáme vzťah lásky, tak neobetujeme nič...

Abrahámovi sa konečne splnil sen. Mal syna Izáka. Bol mimoriadnym Božím darom. Narodil sa mu v starobe. V neho skladal svoju nádej do budúcnosti. Práve tento jeho syn sa má stať nositeľom Božích prísľubov a Božieho požehnanie. Abrahám ho veľmi miloval. Keď už Izák bol väčším chlapcom, raz v noci sa zjavil Boh jeho otcovi a povedal mu: „Vezmi svojho syna, ktorého miluješ, choď do krajiny Morja a tam ho obetuj na vrchu, ktorý ti ukážem.“ Po tejto správe bolo Abrahámovi veľmi ťažko. Obetovať zvieratá i tie najkrajšie, to nebol problém... Obetovať z najlepších plodín, veď to už toľko krát urobil. Obetovať seba, aj to by si vedel predstaviť. Ale otcovi je najťažšie obetovať dieťa. A toto dieťa bolo niekým mimoriadnym. V ňom bola ukrytá budúcnosť veľkého národa, o ktorom mu Boh rozprával. Veril však Bohu, a to bola odpoveď.

Včasráno vstal. Osedlal osla, naložil naň dreva a s Izákom i dvoma služobníkmi putoval k označenému vrchu v krajine Morja. Cesta trvala tri dni. Bol to čas rozmyšľania i modlitieb. Keď prišli k vrchu, Abrahám nechal sluhov na úpätí a s Izákom kráčal hore. Drevo na obeť niesol Izák, nádoby s ohňom a nôž niesol zasa on. „Ale kde je baránok na zápalnú obeť?“ – pýtal sa chlapec... Abrahám na to odpovedal, hoci nevedel ako to skončí: „Boh si už zaobstará baránka na zápalnú obeť, syn môj.“ A vystúpili až na vrch.

Ku všetkým kamenným oltárom, ktoré postavil pridral Abrahám ešte tento jeden z poslušnosti Bohu. Naukladal naň drevo i svojho zviazaného syna Izáka, toho, ktorého mu požehnal Pán a skrze ktorého dúfal vo svoju kvalitu a početné potomstvo... Potom natiahol ruku, aby ostrým meča zabil vlastnú nádej.

Ťažko je nám vžiť sa do situácie tohto otca a ešte ťažšie by nám bolo v nej vydržať bez námietok, bez reptavých poznámok. Nebola to maličkosť. Ale Boh ešte nikoho nesklamal... Ani tých nie, čo jeho klamali... Tým menej svojich verných. V poslednom, najposlednejšom okamihu volá na poslušného Abraháma: „Nevzťahuj ruku svoju proti chlapcovi a neurob mu nič zlého“. A preto, že Abrahám i proti nádeji uveril v nádej – preto, že tento stariec zúfalo dúfal, ostal mu nažive aj milý syn Izák, aj milá Pánova priazeň.

V kroví uvidel baránka zachyteného rohami i vzal ho a obetoval Bohu. Nebeský posol sa mu zaprisahal, že ho Boh za túto oddanosť tak rozmnoží ako hviezdy na nebi a ako piesok na širokých morských brehoch.

Veľkosť našej lásky sa prejavuje vo veľkosti našej obety. Obeta je skúškou a zároveň potvrdením našej lásky a dôvery voči osobe, ktorej obetujeme seba alebo niečo čo nám je milé a drahé. Abrahám je pre nás príkladom lásky a dôvery voči Bohu, lebo bol ochotný obetovať to najdrahšie čo mal, svojho syna, ktorý bol jeho najväčšou nádejou. Ale veril Bohu, že Boh sa určite postará aj keď chce od neho túto obeť. Stal sa tak predobrazom lásky Nebeského otca, ktorý obetoval svojho jediného syna, ktorého najviac miloval, aby sa vydal za nás na smrť na kríži. Sv. Ján píše: „Boh tak miloval svet, že poslal svojho jednorodného syna, aby nás vykúpil.“

Prežívame pôstny čas, v ktorom si zvlášť pripomíname lásku a v nej obeť Ježiša Krista za nás. Skúsme aj my niečo obetovať Pánu Bohu z *vďačnosti a úcty voči nemu.*

*Hľa, svetlo, spásy posolstvo;
dnes anjel Panny zvestuje,
že splní sa už proctvo,
a celá zem sa raduje.*

*Z večného lona Otcovho
večný Syn na svet prichádza,
v čase sa zrodí Pán a Boh
a v Panny Matku nachádza.*

*Len pre nás trestu hodných
sa v ľudskom tele ukrýva
a svojou krvou nevinnou
ničivé hriechy obmýva.*

*Pravda, čo telom stala sa,
závojom Panny zastretá,
čistý ťa vidí, zajasá;
vnes svetlo, lásku do sveta.*

*A ty, čo skromne vyznávaš:
Hľa, služobnica Pánova!,
pomáhaj nám a zachráň nás:
si naša matka, kráľovná.*

*Ježišu, z Panny zrodený,
sláva ti, Bože útechy:
Otcovi, Duchu Svätému
nech sa česť vzdáva naveky.
Amen.*

Hymnus na slávnosť Zvestovania Pána

Pane Bože, aký si nemoderný

Nebudeš mať, nemôžeš, nepokradneš, nezosmilniš, nepožiadáš, nesmieš, zakazujem, vyhánam...

Pane Bože, čo to má byť? Kde si sa to dostal? V dnešnej dobe, ktorá je zvyknutá na iné reči, s takýmito zásadami nikde neprídeš. Bolo by asi treba na ne zabudnúť a opatrne ich z Biblie vypustiť, aby sme zbytočne netrápili a neiritovali moderného človeka. Také alebo podobné výčitky by sme možno radi adresovali nášmu nebeskému Otcovi po prečítaní úryvkov z Knihy Exodus a z Evanjelia podľa Jana, v ktorom máme opísaný nemoderný a

netolerantný postoj nášho Pána k neporiadkom, s ktorými sa stretol v jeruzalemskom chráme. Ale neponáhľajme sa príliš, skúsme sa na chvíľu zamyslieť.

Vieme, aké prítlačivé je v dnešnom svete slovo sloboda. V médiách sa asi skloňuje najviac. Ale čosi pri tom skloňovaní spravidla chýba. Sloboda je skutočne veľká vec, Boží dar, ibaže nesmieme zabudnúť, že zle pochopená sloboda sa môže stať otroctvom. Viem, že nevravím nič nové, napriek tomu sa mi zdá prepotrebné o tom hovoriť. Sloboda, aby zostala slobodou, aby sa nestala cestou k otroctvu, sa musí žiť v zodpovednosti. Keď totiž poviem „som slobodný“, zároveň hovorím „som zodpovedný za svoje skutky“. Ťažko to vyjadriť krajšie, ako to urobil Viktor E. Frankl počas besedy s americkými študentmi: „Amerike čosi chýba. Ak na jednom brehu oceánu stojí Socha slobody, na druhom brehu chýba Socha zodpovednosti.“ Skutočne, kde sa zabudne na zodpovednosť, tam sa stráca aj sloboda. Náš nebeský Otec to veľmi dobre vie, a práve preto tie slová, ktoré v súčasnosti neradi počúvame: nesmieš, nebudeš mať, zakazujem... Jeho príkazy chcú v nás prebudiť a očistiť zákon, ktorý vpísal do nášho srdca, a spolu s ním aj zodpovednosť za naše skutky. Vyvolenému ľudu by sa po oslobodení z Egypta mohlo totiž veľmi ľahko stať, že by padol do otroctva slobody. Skôr ako vojde do zaslúbenej krajiny, tej vonkajšej, musí si vytvoriť zaslúbenú krajinu vo svojom vnútri. Ak by to tak nebolo, načo by mu bola vonkajšia sloboda? A načo by mu bola zaslúbená krajina? Koniec koncov, vždy keď sa vzdialil od Božích príkázaní, od tejto normy, strácal aj

vonkajšie územia, aby ich nakoniec stratil úplne a išiel do zajatia. Vždy, keď Izrael prestával žiť podľa Božích príkázaní, keď sa obracal k modlám, strácal aj svoju slobodu.

Dobre je hovoriť o slobode, dobre je obhajovať ju. Dobre je postaviť si vo svojom srdci sochu slobody. Ona je Božím darom. Len pri tom nezabudnime zároveň stavať sochu zodpovednosti.

Ďakujeme ti, Pane, za toto upozornenie. Si veľmi nemoderný, ale veľmi aktuálny...

MARIÁN BUBLINEC

„Už len skutočnosť, že nám Boh poslal do cesty určitú dušu, je známkou, že Boh chce pre ňu niečo urobiť. Nie je to náhoda, ale Boží úmysel. Vo svojom svedomí sme zaviazaní pomôcť. Ak nejaká duša túži po Bohu, má právo dostať prostriedky na to, aby mohla k nemu prísť. Nikto jej nemá prekážať. Pozri sa na kríž a pochopíš, čo pre Ježiša znamená jediná duša.“

MATKA TERÉZIA

Sväté omše v 3. týždni pôstneho obdobia

21.III. utorok

18.00 + Miloslav Nemeč (30 dní)

22.III. streda

18.00 + Jozef Valovič, manž. Mária a dcéra Anna

24.III. piatok

18.00 + Anton Radakovič

25.III. sobota

18.00 + Mária Šuplatová (1.výr.)

Upratovanie kostola č.d. 76 - 100

26.III. 4. pôstna nedeľa

8.00 + Štefan Bublavý a manž. Mária

9.15 + Jaroslav Tibenský

Liturgický kalendár

20.III. pondelok sv. Jozef, ženích Panny Márie - slávnosť

21.III. utorok sv. Serapion, pustovník

22.III. streda sv. Lea Rímska, vdova

23.III. štvrtok sv. Turibius de Mongrovejo, biskup

24.III. piatok sv. Gabriel archanjel, sv. Katarína švédska, panna

25.III. sobota Zvestovanie Pána - slávnosť

Pokiaľ sa ja, ktorý som taký, aký som, môžem v určitom zmysle považovať za kresťana, prečo by mali rôzne neresti iných ľudí dokazovať, že ich viera je iba pretvárkou a konvenciou?

C.S.Lewis

Ja (my) a oni

Nedávno som si vypočula zaujímavý postreh: Keď naši hokejisti vyhrajú dôležitý zápas, celý národ chodí s hrdo vztyčenou hlavou a vraví:

Ale sme im to ukázali, však! Keď sa im však nepodarí zvíťaziť, potriasame hlavami a vravíme si medzi sebou: Čo to tam zase predvádzajú?!

Všimnime si rýchly posun od sebedovomého MY k sudcovskému ONI, ktorý nastáva v tesnej závislosti od toho, či je s čím sa chváliť, alebo nie. Pochopiteľne, omnoho náročnejšie je identifikovať sa s niečím nedokonalým či zlým, alebo s niečím, čo ľudia jednoducho neuznávajú, ako spájať sa so skutočnosťou, ktorú všetci oslavujú.

Keby však takto uvažoval Ježiš, zostal by pekne v pokoji vo svojej sláve u Otca v spoločenstve anjelov a nezostupoval by medzi ľudí, nie ešte aby sa zaoberal verejnými hriešnikmi, a dokonca s nimi aj stoloval! A hlavne by nepozýval do svojej Cirkvi ľudí slabých a hriešnych, hluchých, slepých a chromých, lebo tento fakt sám osebe vylučuje, že by vôbec niekedy mohla byť slávnou a oslavovanou skutočnosťou v očiach tohto sveta. „Cirkev sa skladá z ľudí, a to je neodstrániteľný škandál!“ tvrdí istý známy kazateľ - a má zrejme pravdu.

V mnohých rovinách sme pokúšaní, aby sme striedali zámená MY a ONI podľa toho, ako nám to práve vyhovuje. Keď napríklad poviem, Cirkev by mala..., väčšinou tým nemyslím seba. A vôbec človek málokedy kritizuje Cirkev alebo s ňou vyjadruje nesúhlas bez toho, aby neprešiel k odosobnenému ONI. Kto za to môže? Vatikán, biskupi, kňazi alebo aj katolíci vôbec - od nich sa však JA jemne dištancujem. Pravda, aj ja som katolík, ale určite nepatrím medzi priemer!

Potrebuje poriadnu dávku Kristovho milosrdenstva a jeho pokory, aby sme mali odvahu spoločne nieť „dobré aj zlé“. A to nielen s Cirkvou, ale aj s vlastným národom a vôbec s celou ľudskou rodinou.

V každodennom živote často počujeme sťažnosti na zlé, ťažké časy. A naozaj, nemožno to poprieť. Na uliciach stretáme ľudí, ktorí trpia nedostatkom hmotných prostriedkov, ale môžeme stretnúť aj tých, ktorí trpia duchovnou biedou. Tá druhá je omnoho nákazlivejšia a horšia. Myslím si, že to vidí každý, kto len trochu sleduje dnešný beh života. Nuž nečudo, že si kladieme otázku - kde je chyba?

Prišli falošní proroci, na ktorých už Kristus dávno upozorňoval a títo zvädzajú mnohých. Okrádajú o to najdrahšie: o pravú vieru, ktorá rodí nádej na lepšiu budúcnosť, o pravú lásku k Bohu a k blížnemu.

V mesiaci marci, keď je už i v prírode veselšie, Cirkev upriamuje našu pozornosť na sviatok svätého Jozefa - skutočného a osvedčeného vodcu. Jemu Boh zveril najdrahší poklad - svojho jediného Syna. On bol povolaný zastupovať Pánu Ježišovi na zemi nebeského Otca. A keďže matkou Božieho Syna sa stala nepoškvrnená a čistá panna, ktorá prijala pod svoje srdce Slovo, ktoré sa stalo telom, iste aj pozemským otcom Božieho Syna musel byť muž čistý, spravodlivý a cnostný. Bol taký svätý Jozef? Určite áno. Sväté Písmo síce spomína iba že bol muž spravodlivý, no táto vlastnosť vyjadruje všetko, čo sa len vyjadriť dalo. Spravodlivosťou svätý Jozef vynikal vo všetkých cnostiach. Jeho srdce bolo stánkom svätosti. Bol pokojný v chudobe, v ťažkostiach i zdanlivých pohoršeníach, bol blažený v skromnosti a naplnený čistou láskou k Ježišovi a Panne Márii, ako aj k všetkým ostatným stvoreniam. Nikdy sa ešte nespojili tri duše v takej vernej a nežnej láske, v akej sa spojili členovia svätej rodiny. Nikdy tam nebol tieň nedorozumenia. Svätý Jozef pre svoju poníženosť a svätosť života bol ozdobený korunou slávy v nebeskom kráľovstve. Jeho odmena zodpovedá jeho veľkosti a skutkom. Aký malý bol vo svojich očiach a v očiach sveta, taký veľký je v Božích očiach.

Uvedomujeme si aké mocné je orodovanie svätého Jozefa u Boha? Učiteľský úrad Cirkvi sa vo svojej histórii usiluje šíriť úctu k tomuto svätcovi. Dáva ho za vzor kresťanským robotníkom, rodinám i vychovávateľom, vyhlasuje ho za ochrancu celej Cirkvi. Tak ako svätý Jozef na zemi chránil dieťa Ježiša, tak teraz ochraňuje Jeho tajomné telo, ktorým je Cirkev.

Mnohokrát už Cirkev pocítila jeho mocný príhovor. Mnohí svätí hovoria o otcovskej starostlivosti a pomoci svätého Jozefa. Svätá Tereza Ježiškova vyhlásila, že tento svätec ju vždy vypočul a pomohol jej. Aj svätý Ján Bosco radil svojim chlapcom, aby sa utiekali k svätému Jozefovi, lebo on im vyprosí všetko čo budú potrebovať.

A čo my? Napadne nám pomodliť sa niekedy k svätému Jozefovi? Verím, že áno. On nám pomáha nielen počas života, ale aj v hodine smrti, lebo je patrónom umierajúcich.

Kiežby nám bol svätý Jozef vzorom hlbkej viery, mocnej nádeje a vrúcnej, čistej, úprimnej lásky k Bohu a k blíznym. Kiežby bol starostlivým ochrancom našich čoraz častejšie sa rozpadajúcich rodín. Kiežby nás zachoval v pokoji a jednote. Prosme ho o príhovor u Ježiša Krista, aby nám odpustil a aby sme ostali verní až do konca.

Nuž a napokon využime šancu a prosme tohto veľkého svätca, aby v hodine nášho prechodu do večnosti bol s nami a nedovolil, aby nás premohol náš odveký nepriateľ.

19. marec nás zvlášť pozýva rozjímať nad našim vzťahom k svätému Jozefovi. Ale možnosť na to máme každú deň nášho života.

„Blumentál“ Marián Bér

Punc

Staré príslovie hovorí, že nie je všetko zlato, čo sa blyští. Na blýskavú pozlátku naletia nielen straky, ale i ľudia, či už ide o značkový tovar, zaliečavé reči dôveryhodných podvodníkov alebo sľuby okratovaných politikov.

Rýdzosť zlata potvrdí lúčavka kráľovská, slovo podvodníkov overí skúsenosť, poctivosť politikov ukáže ich volebné víťazstvo.

Falošnému a trblietavému sa dobre vodí nielen v profánnom svete, ale nie je od neho uchránený ani svet spirituálny.

Poctivosť sa v duchovnej oblasti overuje horšie. Lúčavka tu nieje a voľby sa nekonajú. Napriek tomu sú drobné detaily, ktoré o rýdzosti všeličo napovedia.

Inými slovami...

Modlitba má vzťah k duchovnému životu ako punc ku šperku. Vychádza z jeho kvality a ovplyvňuje jeho cenu.

„Na minútku s Maxom Kašparů – Inými slovami...“

„Ježišov príchod na zem priniesol radosť svetu a každému ľudskému srdcu. Ten istý Ježiš prichádza znovu do našich srdiec počas svätého prijímania.

Chce rozdávať ten istý pokoj a radosť.“

MATKA TERÉZIA

sv.Mikuláš z Fluelo 21.marec

*Sv. Mikuláš z Fluelo, pustovník * 1417 vo Flueli, Švajčiarsko; + 21. marca 1487 pri Sachseln)*

Mikuláš z Fluelu, ľudovo nazývaný brat Klaus, sa narodil v roku 1417 vo

Flueli pri Sachseln. Okolo roku 1444 si zo-bral za manželku Doroteu Wyssovú, s ktorou mal 10 detí. Mikuláš bol roľníkom na vlastnom majetku, radcom a sudcom a patrilo k váženým občanom. 16. októbra 1467 zanechal Mikuláš svoju rodinu a uzatvoril sa v malej „chatke“, kde žil mnoho rokov ako pustovník. Celý ten čas nič nejedol a živil sa iba Eucharistiou. Stal sa duchovným poradcom malých i veľkých ľudí. Najvýznačnejším jeho dielom je, že zabránil vojne medzi jednotlivými kantonmi Švajčiarska. Zomrel 21. marca 1487 vo svojej pustovni vo veku 70 rokov. Za svätého ho vyhlásil pápež Pius XII. v roku 1947.

Diabol v akcii

V kaplnke neďaleko švajčiarskeho Raufu kľáčí pred bohostánkom pustovník Mikuláš. Asi takto sa zhovára s Pánom: „Pane, časy sú zlé. Luther už strhol Nemecko a jeho duch vzbury sa rýchlo šíri aj u nás. Mnohí sú nadšení. Verejne kritizujú kňazov aj biskupov. Pane, ale veď to je diabol v akcii. To je to jeho „non serviam“ - nebudem slúžiť ani poslúchať. Daj mi silu povedať pravdu zástupom, ktoré ma vonku čakajú.“

Pred kaplnkou sa stretli učenici aj prostí ľudia. Väčšina z nich túži, aby Mikuláš potvrdil správnosť nového myslenia. Ale Mikuláš hovorí inak: „Bratia! Dajte si pozor. Diabol vás chce oklamať novotami. Majte v úcte kňazov, aj keby ich skutky boli na pohoršenie. Lebo čistá pramenistá voda zostane tá istá, či preteká medenými alebo zlatými rúrkami. Buďte preto oddaní katolíckej Cirkvi!“

Pane, pomáhaj mi prosím ťa, dávať si pozor, pretože novota za novotou ako vlny dorážajú na moju dušu. Názory na útek z hodiny, na pitie, na oblečenie, na potraty... Aj dnes ma čaká takýto príval. A v koľkých názoroch budem počuť tiché alebo hlasné „non serviam“. Ako sa zachovám? Amen.

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku